

Clëntenraadsvoorzitter Anjo Geluk:
**“Het helpt om actief te zijn
in de samenleving”**

Anjo Geluk: “Met zeuren
kom je nergens.”

Hoe lukt het mensen ondanks ziekte, beperkingen, tegenslagen of andere hobbels waarde aan hun leven te geven? En wat drijft en motiveert hen van waarde en betekenis te zijn voor anderen? In deze aflevering vertelt Anjo Geluk (76), voorzitter centrale cliëntenraad Zorggroep Oude en Nieuwe Land, over haar drijfveren.

Anjo Geluk houdt niet van stilzitten. Met pensioen gaan komt in haar woordenboek niet voor. Na zo'n acht jaar werkzaam geweest te zijn in de verpleging, ging ze sociologie studeren. “Je wilt toch elke keer

verder kijken”, zegt ze als ze het over haar afstudeerrichting ziekenhuiswetenschappen heeft. “Ik ben altijd bezig gebleven met belangrijke vragen zoals: hoe gaan we de zorg beter inrichten en wat is de

positie van de patiënt, cliënt, burger, betrokkene en mantelzorger?”

Geluk heeft zo'n twintig boeken op haar naam staan. In een aantal heeft ze een lijntje met het begin van het leven gelegd - boeken over gezond zwanger worden, maar ook over tweelingen. Over haar loopbaan is ze kort: "Er kwamen altijd mogelijkheden op mijn pad. Ook middenin de opvoeding van onze vijf kinderen heb ik er altijd naast gewerkt: boeken, columns, zitting in raden van bestuur en raden van commissarissen van zorginstellingen. Ik wil graag verantwoordelijkheid dragen en bijdragen aan het reilen en zeilen van de samenleving."

Geen stempel

"Ik zit er niet voor mezelf", benadrukt Anjo Geluk als ze vertelt over haar lidmaatschap van de Denktank 60+ Noord, de Raad van Ouderen, MantelzorgNL en het voorzitterschap van de centrale cliëntenraad van Zorggroep Oude en Nieuwe Land. "Het gaat altijd om de mensen voor wie gezorgd wordt. Bij elke beslissing moet je je afvragen wat het betekent voor de doelgroep. Onder de streep moet het altijd beter worden voor mensen in de thuiszorg, de jeugdzorg of de ouderenzorg."

Proactief kijken naar grote vraagstukken is volgens de socioloog steeds vaker noodzakelijk. Het aantal ouderen groeit, de zorgvraag neemt toe en het aantal zorgprofessionals af. "Dan kun je als vitale ouderen wel naar de minister kijken, maar waarom niet onderzoeken wat je zelf kunt doen. Voor velen is de pensionering hét moment om verre reizen te maken en andere leuke dingen te gaan doen. Maar misschien kun je ook in de buurt een bijdrage leveren en voor anderen gaan zorgen. Zet je talent in. De een houdt van besturen, de ander heeft groene vingers, leest graag voor, kookt goed of draait voor het organiseren van festiviteiten zijn hand niet om. Het helpt je om actief te zijn in de samenleving."

Verantwoordelijkheid nemen

Omdat ouderen langer thuis blijven wonen, moeten wijken ook anders worden ingericht, vervolgt Geluk. Zorg en welzijn moeten veel meer met elkaar worden verbonden. "Neem als oudere ook zelf de verantwoordelijkheid

"Ga op tijd nadenken hoe je oud wilt worden en wat daarvoor nodig is"

en draag bij aan een betere buurt of samenleving. En ga op tijd nadenken hoe je oud wilt worden en wat daarvoor nodig is. Die laatste levensfase is helaas nog steeds een groot taboe."

Je moet natuurlijk wel in staat zijn bij te dragen, haast Geluk zich te zeggen. Zelf is ze beperkt nadat heup- en knieoperaties complicaties opleverden. Maanden lag ze in het ziekenhuis met een ernstige infectie. Met een kruk weet ze zich redelijk te redden. De borstkanker is chronisch. "Beperkingen zijn soms lastig, maar ook een stimulans om op te krabbelen. Met zeuren kom je nergens."

Voor u, zonder u

In de zorg is het motto nog te vaak 'Wij zijn er voor u, zonder u'. In het ziekenhuis ondervond Anjo Geluk dat aan den lijve. "Je hebt niets te zeggen en er wordt nauwelijks iets besproken." Dat sterkte Geluk weer om in haar medezeggenschapswerk nóg meer het perspectief van cliënten, bewoners, naasten en medewerkers te betrekken. "Zeker in de ouderenzorg is de stem van de bewoners in hun laatste levensfase heel belangrijk. Het belang van zingevingsvragen zoals waarom je er bent, hoe je de toekomst ziet en wat de zin van het leven is hebben we als centrale cliëntenraad op de agenda gekregen. Ouder worden hoort bij het leven. Vergeleken met tien jaar geleden, kan ik veel minder. Maar dat zie ik totaal niet als verlies. Ik heb in die periode zoveel bijgeleerd en mooie ervaringen opgedaan. Ik tel mijn zegeningen en ben heel dankbaar dat ik al 76 jaar meega."

Zie ook het artikel op pagina 12 over Samenleven in de toekomst.

 Tekst: **Pien Heuts**